

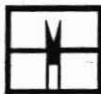
ona, poslije pokolja ponosnoga Brijega, u svojoj izdaji pridružila družbi crvenih koljača, a Brijeg je i dalje, okupan krvlju, Brijegom ostajao...

No vrijeme je, u nekoj sveopćoj pometnji, brzo prolazilo. Nekako 20. prosinca rasni zločinac OZNE Ante Barbir susreo je negdje fra Svetislava Markotića i pod kaznom smrti zadužio ga za Misu na sami Božić u neposlušnoj Kapel Mahali. Ali kako je Svetislav bio jedan zaista svet "jogunica", rekao je Barbiru u lice da on to nikako neće učiniti. I, u tome raspoloženju, na sami Badnjak, izljubio se s nama i sam se u svome habitu i franjevačkom plaštu zaputio prema Širokom Brijegu. Gledali smo, ožalošćeni, za njim sve dok ga je nestalo iza oštoga brijega (nije ni išao cestom!) iznad naše kuće. To je bio posljednji dogled njegova plemenitog lika do konačnog susreta u Eshatonu.

Partizani nas osobito dotle nisu ozbiljnije pljačkali, a od jadnih seljaka uzimali su, nekome "po kazni", nekome "po potrebi", što god su mogli i trebali. Ja sam u tom smislu imao jedan zaista neugodan doživljaj s njima. Naime, prije nego što su došli partizani, fra Bono je isplanirao da svoje bolje rublje i druge vrednije stvari skloni kod Ante Bebeka, brata dvojice naših fratara. Uporno je nagovarao, pa i nagovorio, i mene da to isto učinim. Ja nisam tada bogzna što ni imao, ali sam nešto vrednije ubacio. Ante je to na konju (u vrećama) otjerao i kod svoje kuće nekako sklonio. Međutim, partizani su to brzo "nanjušili" (za to su imali posebnoga dara!). Ante je to, na nalog partizana, u strahu sve skupio i na istome konju dotjerao u ondašnju općinu. Naravno da im je Ante kazao da tu ima i mojih stvari, a moglo ih se prepoznati i po oznakama na njima. Iz općine su poslali jednoga vojnika po mene. Bilo mi je neugodno jer nisam znao o čemu se radi. A isto tako mi je bilo i kad sam vidio što je na stvari. Stvari su bile već razvrstane na dvije hrpe. Moja

JANKO BUBALO

**APOKALIPTIČNI DANI
U SJENI ZABLUDE**

NAKLADNI ZAVOD MATICE HRVATSKE
ZAGREB
1992.